

РЕШЕНИЕ

№ 5489

гр. София, 18.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в
публично заседание на 18.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **5528** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. К. Х. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу решение № РО-320/08.05.2012 г. на директора на Столично управление «Социално осигуряване» /СУСО/ при Националния осигурителен институт, с което е потвърдено разпореждане № 0-21-999-11-00204876/ 29.03.2012г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в СУСО.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. Твърди се, че жалбоподателят в качеството му на самоосигуряващо се лице през процесния период е бил осигурен за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, съгласно чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО, но и за общо заболяване и майчинство. Изложени са доводи, че с оглед внасянето на дължимите осигурителни вноски по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО, жалбоподателят има качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от КСО. Сочи се, че според КСО, критерий, за да се приеме, че едно лице е осигурено, е внасянето на дължимите осигурителни вноски, а предвиденото задължение за подаване на декларация по чл. 1 от НООЦЛБГРЧМЛ, като противоречащо на по-горен по степен нормативен акт не следва са бъде прилагано. Иска се от съда да отмени оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

Ответната страна – директорът на Столично управление «Социално осигуряване», чрез процесуалния си представител, изразява становище за

неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява, че В. К. Х. е бил в непрекъсната временна неработоспособност поради общо заболяване за времето от 29.01.2012г. до 03.03.2012г., за което му е издаден болничен лист № 0309055, серия Б-2011 за периода от 29.01.2012г. до 03.03.2012г. за изплащане на парично обезщетение по реда на Наредба за изчисляване и изплащане на паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НИИПОПДОО/.

От приетите по делото доказателства се установява, че през периода на временна неработоспособност В. К. Х. е бил съдружник и управител на [фирма].

С разпореждане № 0-21-999-11-00204876/29.03.2012г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в СУСО е отказано отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност на В. Х. по болничен лист № 0309055, серия Б-2011, на основание § 1, т. 3 от ДР на КСО и чл. 40, ал. 1 от КСО.

С оспореното в настоящото производство решение № РО-320/08.05.2012 г. директорът на СУСО е отхвърлил подадената жалба срещу разпореждане № 0-21-999-11-00204876/29.03.2012г. В решението е посочено, че при проверка в информационната система на НОИ било установено, че за В. К. Х. в системата на НОИ и НАП липсва декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице, както и, че за периода, за който прилага доказателства за социално осигуряване същият е внасял осигурителни вноски без да е подал декларация ОК - 5 в ТД на НАП. Изложени са мотиви, че В. Х. не е спазил разпоредбата на чл. 1, ал.2 и 3 от НООСЛБГРЧМЛ и не е подал в срок декларация за започване на трудова дейност и за вида на осигуряване, поради което към датата на настъпване на временната неработоспособност - 29.01.2012г., няма качеството на осигурено лице за риска общо заболяване и майчинство, и няма право на обезщетение за временна неработоспособност, на основание чл.40, ал. 1 от КСО.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка, в т.ч. справка за социално осигуряване за оспорвания за календарната 2011 г., от която се установява, че за посочения период лицето е било осигурено за пенсия, болест и майчинство. Представени са също: справка за деклариран вид осигуряване от самоосигуряващи се лица относно В. К. Х., от която се установява, че лицето е възобновило дейност на 13.03.2000 г., в качеството му на съдружник в [фирма], както и декларация от В. Х. от 17.03.2000 г., с която оспорваният е декларира, че упражнява дейност на търговец, в качеството му на съдружник в [фирма] и е осигурен за всички осигурителни случаи. Установява се, че с приложеното по делото Решение № 1 от 14.02.2003 г. на СГС, ФО, е регистрирано [фирма], в което съдружници са В. К. Х. и И. С. И., а дружеството се управлява и представлява от В. Х..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на

оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО-320/08.05.2012 г. на директора на Столично управление «Социално осигуряване» /СУСО/ при Националния осигурителен институт /НОИ/, с което е потвърдено разпореждане № 0-21-999-11-00204876/ 29.03.2012 г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в СУСО. Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на СУСО - чл. 117, ал. 1 КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО.

Съгласно чл. 40, ал. 1 КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо трудово възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. В разглеждания случай не е спорно между страните, че жалбоподателят има качеството на самоосигуряващо се лице, както и че е придобил осигурителен стаж с продължителност повече от 6 месеца, като осигурен за рисковете общо заболяване и майчинство. Установява се от представените по делото доказателства по безспорен начин, че Х. е внасял осигурителни вноски за всички осигурени социални рискове през последните 12 месеца. Спорът е относно качеството на оспорвания на "осигурено лице" за общо заболяване и майчинство по смисъла на § 1, т. 3 от допълнителната разпоредба на КСО, предвид обстоятелството, че същият не е заявил начало на дейност като съдружник в ООД с посочен вид на осигуряването чрез подаване на декларация по реда на чл. 1, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата за общественото осигуряване на самоосигуряващи се лица и български граждани на работа в чужбина и морските лица (НООСЛБГРЧМЛ). Според чл. 1, ал. 2 от Наредбата при започване, прекъсване, възобновяване или прекратяване на всяка трудова дейност, за която е регистрирано самоосигуряващото се лице, се подава декларация по утвърден образец от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП) до компетентната териториална дирекция на НАП, подписана от самоосигуряващото се лице, в 7-дневен срок от настъпване на обстоятелството. Декларация за прекъсване на дейността не се подава за периодите по [чл. 9, ал. 2, т. 5 от Кодекса за социално осигуряване](#). В ал. 3 от същата норма е предвидено, че видът на осигуряването се определя с декларация по утвърден образец от изпълнителния директор на НАП, която се подава от самоосигуряващото се лице в компетентната териториална дирекция на НАП в 7-дневен срок от започването или от възобновяването на трудовата дейност. При прекъсване и възобновяване на съответната трудова дейност, както и при започване на друга трудова дейност през календарната година самоосигуряващото се лице не може да променя вида на осигуряването. При започване и възобновяване на трудовата дейност, ако декларацията за вида на осигуряването не е подадена в 7-дневния срок, лицето подлежи на осигуряване само за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт.

От представената по делото декларация от В. Х. от 17.03.2000 г., се установява, че оспорваният е деклариран упражняваната от него дейност на търговец, в качеството му на съдружник в [фирма], както и че е осигурен за всички осигурителни случаи. След тази дата жалбоподателят е продължил да извършва дейност, в качеството му на

съдружник в търговско дружество – първоначално в [фирма], след което и към настоящия момент в [фирма]. Видно от доказателствата по делото, [фирма] е регистрирано с Решение № 1 от 14.02.2003 г. на СГС, ФО. На 24.02.2003 г. В. Х. е подал декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице, в качеството му на съдружник в посоченото дружество.

С декларацията от 17.03.2000 г. оспорващият се е регистрирал като самоосигуряващо се лице и заявил, че е осигурен за всички осигурителни случаи. След този момент не е настъпила промяна във вида на извършваната дейност, а и във вида на заявеното вече осигуряване, следователно за лицето не е възникнало задължение за подаване на ново заявление за вида на осигуряването му, към датата на учредяването на [фирма]. В случая не е била налице промяна, която да е подлежала на деклариране по реда на чл. 1, ал. 3 от Наредбата, тъй като лицето е запазило качеството си на самоосигуряващо се лице като съдружник в търговско дружество. В този смисъл е и съдебната практика - Решение № 5485 от 19.04.2011 г. на ВАС по адм. д. № 13294/2010 г., VI о., Решение № 5902 от 28.04.2011 г. на ВАС по адм. д. № 761/2011 г., VI о.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че жалбоподателят е изпълнил задълженията си за деклариране и заявяване на вида на осигуряването си по чл. 1, ал. 2 и ал. 3 от НООСЛБГРЧМЛ и е внесло дължимите осигурителни вноски за целия период, в т.ч. и тези за рисковете общо заболяване и майчинство. Поради това, следва да се приеме, че към датата на настъпване на осигурителното събитие, респ. издаването на болничния лист, оспорващият е имал качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО, като осигурен за рисковете общо заболяване и майчинство, като е декларирал вида на упражняваната дейност и съответно вида на осигуряването.

По изложените съображения, обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност на В. Х. по болничен лист № 0309055, серия Б-2011, следва да бъдат отменени като незаконосъобразни. На основание [чл. 173, ал. 2](#) във вр. с [чл. 174 от АПК](#) преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново решаване на въпроса по същество съобразно дадените указания, в 14-дневен срок от получаването ѝ.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноси в размер на 300 (триста) лева, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. К. Х. от [населено място], ЕГН [ЕГН], Решение № РО-320/08.05.2012 г. на директора на Столично управление «Социално осигуряване» при НОИ, с което е потвърдено разпореждане № 0-21-999-11-00204876/29.03.2012г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в СУСО.

ОТМЕНЯ по жалбата на В. К. Х. от [населено място], ЕГН [ЕГН], Разпореждане № 0-21-999-11-00204876/29.03.2012г. на Ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в СУСО.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне, при спазване мотивите на настоящото решение по тълкуване и прилагане на закона.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: